

[Westergaard Andersen.]
 veje, de slår ind på ved at sige nej. Der er en indre modsigelse i det.

Det er vel baggrunden for den paradoksale situation, vi har nu, at muligheden for, at Franz-Josef Strauss skulle blive tysk minister igen, er deres bedste håb. I befolkningen vil der i den situation være en frygt, som kan udnyttes, og denne frygt er forståelig som noget umiddelbart. Den er blot ved en nærmere eftertanke ikke et argument mod et europæisk samarbejde.

Jeg vil gerne gøre et par sikkerhedspolitiske betragtninger derom. Hvis regeringen Brandt—Scheel skulle falde i morgen og Franz-Josef Strauss m. fl. igen komme i Bonnregeringen, vil det skabe ængstelse ikke alene i Danmark, men ud over hele Europa, både i øst og vest. Denne omfattende ængstelse afspejler et reelt europæisk problem. Det er en historisk begrundet ængstelse, ængstelsen for det centralt placerede, stærke land, og den har eksisteret hos alle andre europæiske lande i næsten 100 år. Men det er også en aktuelt begrundet ængstelse. Der vil blive læst i et kanslerskifte noget om stærke tyske nationalfølelser knyttet til den situation omkring det delte Tyskland, som har været et centralt emne i hele øst-vest konflikten, den kolde krig, siden 1945. Havde vi da ikke nu den europæiske union, EF, men Vesteuropas stater som fritstående enheder, så kræver det ikke megen fantasi at se, hvorledes supermagterne USA og Sovjetunionen, stillet over for de muligheder, der ligger i det tyske område, både økonomisk og militært, ville kappes om indflydelse og ville være fristet til at spille på disse tyske nationale følelser; akkurat som tilfældet var i den kolde krigs højdepunkts år i 1950erne. Vi kan da ikke sige, at det er en direkte ønskelig situation.

Sikkerhedspolitisk betyder EF-samarbejdet en betydelig tryghed imod alternativet, at supermagterne lægger deres spændingsfelt ned tværs gennem Europa. Vesttyskland er nemlig ikke en enkeltstående stat mere, og én ting til skal siges: det er ikke heller dominerende i EF. Det hidtidige fællesmarkeds historie viser med al tydelighed, at Tyskland ved mange vigtige lejligheder ikke har fået sin vilje i EF. Al tale om tysk dominans i EF er derfor helt forfejlet. Der er

vel 4, i hvert fald 3, stormagter i det EF, vi med dette lovforslag tilslutter os, og 6 små stater, efter forholdene en meget god balance i EF.

Må jeg nævne endnu én sikkerhedspolitisk side ved EF-samarbejdet: det fritager Tyskland for dets traditionelle angst for at blive isoleret af de andre europæiske stater. At fri tyskerne for denne angst har allerede i 1960erne vist sig at have gavnlige følger for Tysklands demokratiske, fremskridtsvenlige politiske udvikling. Der er skabt et socialliberalt politisk flertal i denne periode. Opinionsinstitutterne i Vesttyskland anslår, at i øjeblikket står 60 pct. af den tyske befolkning bag østpolitikken. EF betyder ganske øjensynlig en tryghed for det vesttyske folk, som giver politikere med de nationalistiske overtoner langt mindre ørenlyd, end hvad vi førhen var vant til i tysk politik.

Danmark vil ikke bidrage afgørende til denne tryghedsfremmende politik i Europa, men vi står reelt over for spørgsmålet, om vi vil bidrage til denne politik, som giver de bedste udsigter for en sikkerhedspolitisk god løsning af det tyske spørgsmål og dermed for en europæisk afspænding.

Lad mig til slut tilføje, at jeg er overbevist om, at EF øger mulighederne for at styre de internationale konjunkturer. Når man tænker på 1930ernes konjunkturkrise og den storpolitik, som den gav grobund for, viser EF efter min opfattelse klart i den rigtige retning.

De, som i et regeringsskifte i Tyskland, hvis det kom, ville lægge den betydning, at så bliver EF farlig for os, tolker derfor forkert. Det ville, hvis tyskerne kunne handle på egen hånd, have deres egen hær og have deres egen selvstændige, uafhængige økonomiske struktur, være en farligere situation end den, vi har nu. Den nævnte tolkning beror altså med andre ord på en fejlanalyse. Skulle det ske, ville det tværtimod være et styrket argument for EF-samarbejde, for at folketinget siger ja til dette lovforslag, og at den danske befolkning bekræfter dette ja til oktober.

(Kort bemærkning)

Gert Petersen: Jeg skal undlade at komme ind på hr. Westergaard Andersens udenrigs-